

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Enyorança de Déu

Començo aquesta carta tot recordant una cançó anglesa que va estar de moda fa anys. «Rivers of Babylon» (Els rius de Babilònia) és una cançó composta per Brent Dowe i Trevor McNaughton del grup The Melodians. Va conèixer moltes versions, i la més popular és, sens dubte, la del grup Boney M., que l'any 1978 es va mantenir com la número u de les llistes del Regne Unit durant cinc setmanes, i també número u de «Los 40 Principales» durant quatre setmanes a Espanya. El seu contingut s'inspira en el Salm 137, que expressa l'afflicció del poble jueu a l'exili després de la destrucció de Jerusalem per l'imperi de Babilònia. Els rius de Babilònia són el Tigris i l'Èufrates. Esdevé, doncs, com una lamentació comunitària de Jerusalem.

No sé quin grau de consciència respecte el seu contingut més profund teníem els qui durant temps hem anat cantant aquesta cançó, i a més si això es feia en

un idioma poc conegut. El text evoca la tragèdia que va viure el poble jueu durant la destrucció de Jerusalem, l'any 586 aC, i l'exili a Babilònia que la va seguir. És un cant nacional de dolor, de profunda enyorança pel que s'havia perdut. És el salm que proclamarem aquest diumenge quart de Quaresma en la Litúrgia de la Paraula de la santa Missa. A mi em fa pensar en d'altres enyorances que, en aquesta època, trobem en el cor humà: l'anhel d'infinit, la nostàlgia de Déu, la necessitat i l'esperança de salvació que porten l'ésser humà a buscar sense treva la felicitat.

En el nostre temps no està gaire de moda la reflexió ni la recerca de la saviesa; més aviat són temps de presses i de consumisme, de relativisme i de postveritat, per més que la pandèmia ens està ajudant a repensar molts aspectes de la nostra vida. Però a la vora dels nous rius de Babilònia, la recerca de la felicitat con-

tinua essent el centre d'interès principal. Fora un error buscar-la una vegada i una altra en els llocs equivocats: el poder i el domini sobre els altres, l'èxit, el triomf fàcil, el plaer, la riquesa. L'ésser humà que busca la felicitat, en el fons té enyorança de Déu. El Concili Vaticà II ens ho recorda clarament: «La raó més alta de la dignitat humana consisteix en la vocació de l'home a la comunió amb Déu. Des del naixement l'home és invitat al diàleg amb Déu: no existeix sinó perquè, creat per Déu per amor, és conservat sempre per amor, i no viu plenament segons la veritat si no reconeix lliurement aquest amor i es dona al seu Creador» (GS 19).

En el més profund del seu cor tot ésser humà té set de Déu. En el camí de la vida sempre poden trobar cants de sirena que sedueixen, que distreuen, o que cerquen associar en fals aquesta set. Però Déu ens ha creat per amor i el sentit de la nostra vida és experimentar i correspondre a l'amor de Déu i dels altres. D'aquí ve que homes i dones de totes les èpoques i de tot arreu podem dir amb sant Agustí: «Ens heu creat per a vós, Senyor, i el nostre cor està inquiet fins que reposi en vós.»

Continuem avançant per l'itinerari quaresmal, conscients que l'existència humana és com un camí d'alliberament, com un èxode, un pas de l'esclavatge a la terra promesa, de la mort a la vida. Al llarg d'aquest camí experimentem el dolor, la malaltia, la soledat, la pèrdua de sentit i d'esperança, fins al punt que a vegades pot resultar difícil creure en l'existència de Déu. Tard o d'hora, en algun moment o altre de l'existència cerquem respostes a les preguntes fonamentals, especialment sobre el sentit de la vida. Ara bé, tota persona que amb sinceritat cerca la veritat i el bé, que és capaç d'alliberar-se de prejudicis i de pors, es troba amb Crist, perquè és ell mateix qui sembla la inquietud en el cor i que surt a l'encontre.

ENTREVISTA

Mantenir la flama de la fe

IMMA CANO I XAVIER GARÍ

El desembre de 2019, un grup de famílies amb fills en escoles i esplais cristians, que organitzaven una pasqua familiar, es van plantejar mantenir el caliu de la Pasqua la resta de l'any. Amb un mètode semblant d'activitats vivencials, de formació/reflexió i de pregària, tant per als fills com per als pares, van crear el col·lectiu «Som cristians». «Si perseverem com a pares i famílies, com van fer els nostres pares amb nosaltres, la flama de la fe anirà passant de pares a fills, com ha estat sempre», afirmen l'Imma Cano i en Xavier Garí, matrimoni impulsor del col·lectiu (www.somcristians.cat).

Què proposeu des de «Som cristians»?
Fem activitats per a tota la família, però també per a adults. En diem *comunitat* a les famílies originals amb les quals vam començar presencialment, i continuarem amb elles passada la pandèmia, però afegint algunes activitats virtuals. En canvi, els nous arribats per internet —web, xarxes socials, el nostre canal *Youtube* o de les sessions virtuals que fem— conformen el *col·lectiu*, que sempre seguirà virtual per raons de distància geogràfica.

La pandèmia ha propiciat un augment del col·lectiu?

La virtualitat ens ha permès trobar-nos *online* i també arribar a més gent, que potser en aquests temps ha necessitat i necessita més accés a propostes com les nostres, a causa de la duresa d'aquests mesos de confinament i pandèmia. I el fet de no demanar regularitat, ni cap compromís més que el del desig interior d'anar a més, facilita la trobada i fomenta una implicació lliure més adaptada a les necessitats de cadascú.

Creieu que cal reivindicar-nos com a cristians?

No es tracta de reivindicar-nos. Jesús no es va reivindicar; en tot cas, reivindicava el Regne. La qüestió, per tant, és viure la fe de forma senzilla i autèntica, a la manera dels primers cristians, i que això generi en nosaltres una veritable conversió quotidiana que s'encomani als fills.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Un *no* que interpel·la

«Em vaig aturar davant l'aparador d'uns magatzems. Els jersei que s'exposaven em cridaren l'atenció. Feia dies que pensava que me n'havia de comprar un». Així començava el relat una dona d'una trentena d'anys, catòlica practicant, casada i amb tres fills. Catequista a la parròquia i compromesa en un voluntariat social. Continua explicant: «Entotsolada mirant el jersei, observo que un home, més o menys de la meua edat, s'apropa, s'atura a prop meu i, allargant la mà amb gest de petició, em diu: "Em pots ajudar?". Sense pensar massa, una mica desconcertada pel trencament del meu diàleg interior, polaritzat pel jersei de l'aparador, també una mica espantada per aquella presència invasora, vaig reaccionar amb un no rotund. L'home baixà els ulls amb un aire de tristesa i seguí carrer avall. Vaig quedar uns segons aturada mentalment, també físicament. De seguida, vaig pensar que m'havia equivocat. No li havia dit ni una paraula amable. L'havia refusat, dominada per la por. I la reflexió seguí: Jo que em sento catòlica, que prego, que vaig a missa, que sé que estimar el proïsme és el segon manament, semblant al primer... Per què m'he deixat dominar per

la por, motivada per una irrupció no esperada, per l'aspecte de la persona? Ja sé que hi ha organitzacions i entitats que acullen persones en aquesta situació, jo hi he col·laborat... Per què no l'hi he adreçat a una, o per què no li he donat unes monedes? O potser no he descobert el germà necessitat, fill de Déu, en aquell home? No he estimat el proïsme, per què no l'he ajudat?»

Qui no s'ha trobat en una situació com aquesta, o semblant? Qui no s'ha perdut en un mar de dubtes sobre si actua bé ajudant, o si hauria de remetre la persona a una institució? Qui no s'ha sentit trasbalsat davant la quantitat de persones que demanen ajut, com a conseqüència de la crisi laboral que tenalla tantes famílies? «Mai no faltaran pobres en el país; per això et mano que obris generosament la mà als teus germans, als pobres i necessitats del teu país» (Dt 15,11).

No podem restar impassibles a les crides de la caritat fraterna, ajudant les institucions o les persones. Els pobres són un amor preferencial del Pare de tots. «El els responia: Qui tingui dos vestits, que en doni un al qui no en té, i qui tingui menjar, que també el comparteixi» (Lc 3,11).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El servicio de cada día

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO
Franciscana de los Sagrados Corazones

En la carta apostólica *Patris corde*, con motivo del 150 aniversario de la declaración de san José como patrono de la Iglesia universal, el Santo Padre nos hace una confidencia; lo hace con una gran delicadeza, propia de san José, podríamos decir. En una de las notas finales de la carta, el Papa escribe una oración con la que se dirige cada día al santo al final de laudes. Oración «tomada de un libro de devociones francés del siglo XIX». La plegaria expone las necesidades, «expresa devoción, confianza y un cierto reto a san José: "Que no se diga que te haya invocado en vano y, como puedes hacer todo con Jesús y María, muéstrame que tu bondad es tan grande como tu poder".»

El Papa expone en su escrito verdades ciertas y bellas; los ojos en la

lectura y el corazón en la contemplación se van tras ellas. Al mismo san José, le pedimos que nos ayude a seguirle como modelo, que nos conceda «gracia, misericordia y valentía», y nos defienda de todo mal.

Con el «custodio del Redentor y esposo de la Virgen María» amemos y sirvamos a la Iglesia. Seamos custodios de nuestros hermanos, fieles servidoras cada día; con la lógica del amor que «es siempre una lógica de libertad, y José fue capaz de amar de una manera extraordinariamente libre. Nunca se puso en el centro. Supo cómo descentrarse, para poner a María y a Jesús en el centro de su vida».

Lo encomendamos a nuestra Madre María.

Lectures de la missa diària i santoral

15. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)
[Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54]. Santa Madrona (s. II), vg, i mr. de Tossalònica; sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat català, fund. Orde de Calatrava; sant Climent Maria Hofbauer, prev. redemptorista.

16. ■ Dimarts [Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16]. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Heribert, bisbe de Colònia (999); sant Ciriac i companys, mrs. (308) a la Via Salària; sant Abraham (s. IV), ermità, de Mesopotàmia; santa Eusèbia, vg.

17. ■ Dimecres [Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30]. Sant Patrici (†461), bisbe i evangelitzador d'Irlanda; sant Josep d'Arimatea, seguidor i amic de Jesús.

18. ■ Dijous [Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47]. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. ■ Divendres [2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a)]. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, nazarè, patró de l'Església universal i dels agonitzants, i també dels fusters. Sant Amanç o Amanci (s. VII), diaca romà i mr. a Flandes.

20. ■ Dissabte [Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53]. Sant Ambrós de Siena, rel. dominic; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, mr. samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, mrs.

21. ■ † Diumenge vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.)
[Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jn 12,20-33]. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

DIUMENGE IV DE QUARESMA

COMENTARI

[Aquest diumenge es poden llegir les lectures del cicle A, amb el prefaci propi del cec de naixement: *1Sa 16,1b.6-7.10-13a / SI 22 / Ef 5,8-14 / Jn 9,1-41* (o bé: 9,1.6-9.13-17.34-38)]

Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruï dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgés, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construï un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui».

Salm responsorial (136)

R. Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.

Vora els rius de Babilònia ens assèiem / tot plorant d'enyorrança de Sió. / Teníem penjades les lires / als salzes que hi ha a la ciutat. R.

Quan volien que cantéssim / els qui ens havien deportat, / quan demanaven cants alegres / els qui ens havien entristit, / i ens deien: «Canteu-nos / algun càntic de Sió». R.

¿Com podíem cantar cants del Senyor / en una terra estrangera? / Si mai t'oblidava, Jerusalem, / que se'm paralizés la mà dreta. R.

Que se m'encasti la llengua al paladar, / si deixés d'anomenar-te, / si deixés d'evocar el teu record, / per motivar els meus cants de festa. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu».

Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Crón 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes, los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, imitando las aberraciones de los pueblos y profanando el templo del Señor, que él había consagrado en Jerusalén.

El Señor, Dios de sus padres, les enviaba mensajeros a diario porque sentía lástima de su pueblo y de su morada; pero ellos escarnecían a los mensajeros de Dios, se reían de sus palabras y se burlaban de sus profetas, hasta que la ira del Señor se encendió irremediabilmente contra su pueblo. Incendiaron el templo de Dios, derribaron las murallas de Jerusalén, incendiaron todos sus palacios y destrozaron todos los objetos valiosos. Deportó a Babilonia a todos los que habían escapado de la espada. Fueron esclavos suyos y de sus hijos hasta el advenimiento del reino persa.

Así se cumplió lo que había dicho Dios por medio de Jeremías: «Hasta que la tierra pague los sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta cumplirse setenta años».

En el año primero de Ciro, rey de Persia, para cumplir lo que había dicho Dios por medio de Jeremías, el Señor movió a Ciro, rey de Persia, a promulgar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así dice Ciro, rey de Persia: El Señor, Dios del cielo, me ha entregado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado construirle un templo en Jerusalén de Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a ese pueblo, puede volver. ¡Que el Señor, su Dios, esté con él!».

Salmo responsorial (136)

R. Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.

Junto a los canales de Babilonia / nos sentamos a llorar con nostalgia de Sió; / en los sauces de sus orillas / colgábamos nuestras cítaras. R.

Allí los que nos deportaron / nos invitaban a cantar; / nuestros opresores, a divertirlos: / «Cantadnos un cantar de Sió.» R.

¿Cómo cantar un cántico del Señor / en tierra extranjera! / Si me olvido de ti, Jerusalén, / que se me paralice la mano derecha. R.

Que se me pegue la lengua al paladar / si no me acuerdo de ti, / si no pongo a Jerusalén / en la cumbre de mis alegrías. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos: Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho revivir con Cristo —estáis salvados por pura gracia—; nos ha resucitado con Cristo Jesús, nos ha sentado en el cielo con él, para revelar en los tiempos venideros la inmensa riqueza de su gracia, mediante su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. En efecto, por gracia estáis salvados, mediante la fe. Y esto no viene de vosotros: es don de Dios. Tampoco viene de las obras, para que nadie pueda presumir. Somos, pues, obra suya. Dios nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que de antemano dispuso él que practicásemos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodem: «Lo mismo que Moisès elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Porque tanto amó Dios al mundo, que entregó a su Unigénito, para que todo el que cree en él no perezca, sino que tenga vida eterna. Porque Dios no envió a su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Unigénito de Dios. Este es el juicio: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra el mal detesta la luz, y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que obra la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios».

«Déu envià el seu Fill per salvar el món gràcies a ell»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

La Quaresma és temps de renovació de la vida cristiana, per preparar la propera celebració de la Pasqua en què renovarem els nostres compromisos baptismals.

I sabem que tota renovació cristiana es fonamenta en l'amor de Déu que s'ha manifestat en Jesucrist. Ens ho ha dit l'evangelista Joan amb tota claredat: «Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna». El Fill de Déu s'ha encarnat en Jesucrist per pur amor de Déu. D'aquesta manera, Jesús, amb les seves paraules i amb les seves obres, s'ha convertit per a nosaltres en signe de l'amor misericordiós de Déu envers la humanitat, fins al punt de donar la seva vida per tots nosaltres: «Havent estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem», ens dirà el mateix evangeli de Joan, a la missa vespertina del Dijous Sant. Davant la manifestació de l'amor de Déu en Jesús hi ha dues actituds: acceptar-lo o no; creure en ell o no. Déu es manifesta però no s'imposa; es manifesta en signes humils que cal saber acceptar. Però no tots ho fan; és més, la majoria no ho descobreixen o no ho accepten: «La llum ha vingut al món, i els homes s'han estimat més la foscor que la llum», ens ha dit sant Joan.

Quan Jesús va ser mort en la creu, va ser exalçat per Déu en la resurrecció i els deixebles van començar a creure en ell com a Fill de Déu. «Com Moisès enlairà la serp en el desert, així ha de ser enlairat el Fill de l'home, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna», ens ha dit Jesús. Només després de mort i resuscitat, hem cregut en ell i hem contemplat en ell l'incommensurable amor de Déu.

Nosaltres hem cregut en ell, hem estat batejats en nom seu, i formem part de la seva comunitat de deixebles, que és l'Església. La nostra missió davant del món és la de ser els seus testimonis, però també els seus continuadors: signes i testimonis del seu amor envers tothom.

Donem gràcies a Déu, perquè en Jesucrist ens ha mostrat la immensitat del seu amor. De fet, d'aquí uns dies, en el Tridu pasqual, contemplarem la pregonesa d'aquest amor, en Crist, mort i resuscitat. Que aquest mateix amor amari la nostra vida sencera.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Dilluns 15, a les 11 h. Recés quaresmal de preveres i diaques al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès.

Dimecres 17, a les 10 h. Reunió de la Permanent de Càritas Diocesana. / **A les 19 h,** conferència quaresmal a la Catedral.

Divendres 19, a les 13 h. Felicitació de la Cúria al Sr. Bisbe en la seva onomàstica. / **A les 20 h,** presideix la Missa en la solemnitat de Sant Josep a la Catedral.

Diumenge 21, a les 10.30 h. Missa al Monestir de Sant Domènec de Sant Cugat del Vallès, retransmesa per TV2, amb motiu del Dia del Seminari.

Notícies

Benedicció d'una imatge de la Mare de Déu de la Salut. El dilluns 1 de març, Mons. Saiz Meneses va beneir una nova imatge de la Mare de Déu de la Salut que va ser col·locada

a la capella del Club Cimal a Terrassa.

Exercicis espirituals per a preveres. Entre els dies 1 i 5 de març va tenir lloc a la Casa d'Espiritualitat Mare de Déu de Montserrat a Caldes de Montbui la tanda d'exercicis espirituals per a preveres organitzada per la diòcesi de Terrassa, predicada per Mons. José María Gil Tamayo, Bisbe d'Àvila.

Missa en l'aniversari de la mort de Don Luigi Giussani. El dissabte 6 de març, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, presidí la Missa a la Catedral amb participació dels responsables

i membres de Comunió i Alliberament presents a la diòcesi, amb motiu del 39 aniversari de la fundació del moviment i del 16 aniversari de la mort del seu fundador, el prevere italià Don Luigi Giussani.

Agenda

Recés de Quaresma del clergat. Demà dilluns 15 de març, a les 11 h, al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès. Dirigit per Mn. Pere Montagut, Director espiritual del Seminari Major de Barcelona.

Conferències quaresmals a la Catedral:

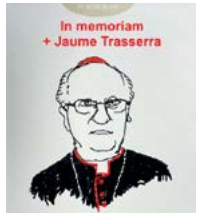
—**Dimecres 17 de març, a les 19 h.** Mons. Josep Àngel Saiz Meneses: «L'any de Sant Josep.»

—**Dimecres 24 de març, a les 19 h.** Mons. Salvador Cristau: «Sant Josep i la família.»

Dia del Seminari. Tindrà lloc el diumenge 21 de març a les parròquies, esglésies i comunitats. Enguany amb motiu de la pandèmia, la pregària per les vocacions es farà a cada parròquia en els grups de joves i a les misses, així com també el testimoni dels seminaristes i la col·lecta.

In memoriam del bisbe Jaume Trasserra.

La diòcesi de Solsona ha publicat un llibre en memòria de Mons. Jaume Trasserra, que fou Bisbe d'aquella diòcesi. Mons. Trasserra era fill de Granollers, va estar-hi molt vinculat i està enterrat a la parròquia de Sant Esteve d'aquella ciutat. El llibre es pot adquirir a la Llibreria Santa Anna de Granollers.

Llibreria Santa Anna de Granollers.

La Llibreria Santa Anna de Granollers posa a la venda llibres de litúrgia i d'espiritualitat, material litúrgic (ciris pasquals i d'altar, formes, calzes, patenes, etc.) i productes monàstics (pastes, ungüents i artesanía) per a ajudar les comunitats contemplatives. Adreça: Plaça de la Caserna 9 - 08401 Granollers - tel. 938 703 949 - E-mail: stannalibreria@gmail.com

REMAD MAR ADENTRO

Nostalgia de Dios

Empiezo esta carta recordando una canción inglesa que estuvo de moda hace unos años. «Rivers of Babylon» (Los ríos de Babilonia) es una canción compuesta por Brent Dowe y Trevor McNaughton del grupo The Melodians. De entre sus múltiples versiones, la más popular es, sin lugar a dudas, la del grupo Boney M., que en 1978 permaneció como número uno de las listas del Reino Unido durante cinco semanas, y también número uno de «Los 40 Principales» durante cuatro semanas en España. Su contenido se inspira en el Salmo 137, que expresa el lamento del pueblo judío en el exilio tras la destrucción de Jerusalén por el Imperio de Babilonia. Los ríos de Babilonia son el Tigris y el Éufrates. Es como una lamentación comunitaria por la nostalgia de Jerusalén.

No sé qué grado de conciencia respecto a su contenido más profundo teníamos quienes a lo largo del tiempo hemos ido cantando esta canción, sobre todo si se hacía

en un idioma poco conocido. El texto evoca la tragedia que vivió el pueblo judío durante la destrucción de Jerusalén, el año 586 a.C., y el consiguiente destierro en Babilonia. Es un canto nacional de dolor, de profunda nostalgia por lo que se había perdido. Es el salmo que proclamaremos este domingo cuarto de Cuaresma en la Liturgia de la Palabra de la santa Misa. A mí me hace pensar en otras nostalgias que, en esta época, están presentes en el corazón humano: el anhelo de infinito, la nostalgia de Dios, la necesidad y la esperanza de salvación que llevan al ser humano a buscar incesantemente la felicidad.

En nuestro tiempo no está muy de moda la reflexión ni la búsqueda de la sabiduría; más bien son tiempos de prisas y consumismo, de relativismo y posverdad, por más que la pandemia nos está ayudando a recapacitar en muchos aspectos de nuestra vida. Pero junto a los nuevos ríos de Babilonia, la

búsqueda de la felicidad sigue siendo el centro de interés principal. Nuestro error sería buscarla una y otra vez en los lugares equivocados: el poder y el dominio sobre los demás, el éxito, el triunfo fácil, el placer, la riqueza. El ser humano que busca la felicidad, en el fondo, tiene nostalgia de Dios. El Concilio Vaticano II lo recuerda con claridad: «La razón más alta de la dignidad humana consiste en la vocación del hombre a la comunión con Dios. El hombre es invitado al diálogo con Dios desde su nacimiento; pues no existe sino porque, creado por Dios por amor, es conservado siempre por amor; y no vive plenamente según la verdad si no reconoce libremente aquel amor y se entrega a su Creador» (GS 19).

En lo más profundo de su corazón todo ser humano tiene sed de Dios. En el camino de la vida no faltan cantos de sirena que seducen, que distraen, o que llevan a saciar en falso esa sed. Pero Dios nos ha creado por amor y el sentido de nuestra vida consiste en experimentar y corresponder al amor de Dios y al amor de los demás. De ahí

que hombres y mujeres de todas las épocas y lugares podamos decir con san Agustín: «Nos has hecho para ti, Señor, y nuestro corazón está inquieto hasta que repose en ti.»

Seguimos avanzando por el itinerario cuaresmal, conscientes de que la existencia humana es como un camino de liberación, como un éxodo, un paso de la esclavitud a la tierra prometida, de la muerte a la vida. A lo largo de este camino experimentamos el dolor, la enfermedad, la soledad, la pérdida de sentido y de esperanza, hasta el punto de que a veces puede resultar incluso difícil creer en la existencia de Dios. Tarde o temprano, en algún momento de la existencia buscamos respuestas a las preguntas fundamentales, en especial sobre el sentido de la vida. Ahora bien, toda persona que con sinceridad busca la verdad y el bien, que es capaz de liberarse de prejuicios y de miedos, se encuentra con Cristo, porque es él mismo quien siembra la inquietud en el corazón y quien sale al encuentro.

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa